

Maria Semplová

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

**JEDNA ŽENA, JEDNO VELKÉ
PŘEDSEVZETÍ A KUPA NEHOD**

Dneska bude všechno jinak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Maria Sempleová
Dneska bude všechno jinak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

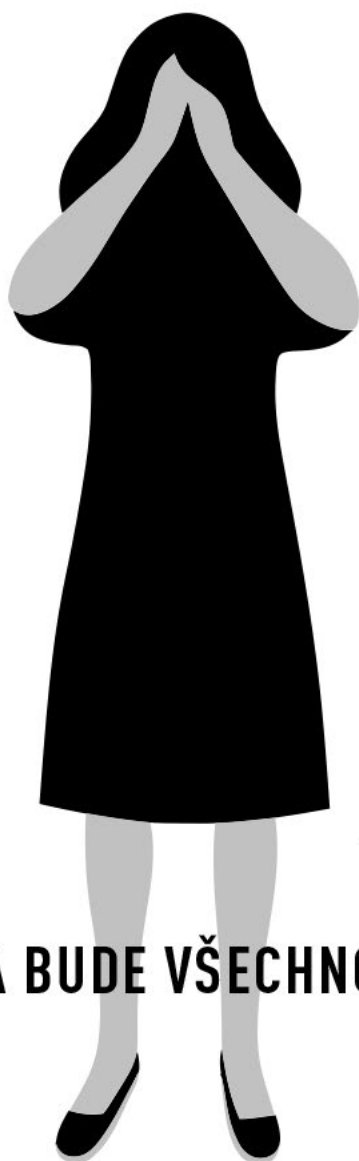
Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

Dneska bude všechno jinak

Maria Semplová

DNESKA BUDE VŠECHNO JINAK

Přeložila
Alena Snelling

plus

Georgeovi, Poppy
a taky trochu Ralphymu

Dneska bude všechno jinak. Dneska budu duchem přítomná. Dneska se každému, s kým promluví, podívám do očí a pečlivě ho vyslechnu. Zahraju si nějakou deskovku s Timbym. Dneska to budu já, kdo začne s milostnými hrátkami, ne Joe. Dneska mi to bude slušet. Vysprchuju se, vezmu si na sebe něco pořádného, legíny si obleču jen na jógu, na kterou dneska už opravdu půjdu. Nebudu nadávat. Nebudu se bavit o penězích. Dneska budu úplně v klidu. A to na mé tváři, oáze klidného úsměvu, bude znát. Dneska ze mě bude pohoda přímo vyzařovat. Budu tak milá a vyrovnaná jako nikdy předtím. Dneska nakoupím na farmářských trzích. Dneska budu ztělesněním toho nejlepšího, co ve mně je. Dneska bude všechno jinak.

MÚJ FÍGL

Protože takhle už by to nešlo. Vstát, přestát nějak den a jít si zas lehnout. Jen tak přežívat už bylo ostudné, urážka na cti; bytí na hony vzdálené životu. Byla jsem duchem nepřítomná, roztržitá, všechno kolem mě proplouvalo. (Tohle jen předpokládám, nemám tušení, jak působím na ostatní – moje vědomí je jako žába v zimě – hodně hluboko pod zemí.) Samotná moje existence dělala svět horším místem k životu. Po mně potopa. Pan Magor.

Kdybych se měla upřímně zamyslet nad tím, jak jsem světu za poslední týden přispěla, shrnout by se to dalo následovně: k horšímu, k horšímu, k lepšímu, k horšímu, nijak, k horšímu, nijak. To není zrovna výčet, na který bych mohla být hrdá. Nepotřebuju nutně změnit svět k lepšímu, to ne. Dneska budu žít v souladu s Hippokratovou přísahou: hlavně nikomu neublížit.

To přece nemůže být těžké. Odvezu Timbyho, půjdu na hodinu poezie (nejlepší část mého života!) a pak na jógu, dám si oběd se Sydney Madsenovou, kterou sice nemůžu vystát, ale aspoň si ji mohu škrtnout ze seznamu (o tom se zmíním později), vyzvednu Timbyho a oplatím Joeovi, že všechny tyhle šílenosti sponzoruje.

Říkáte si, proč tolik povyku kolem jednoho obyčejného dne v životě jednoho pohodlně si žijícího člověka? Protože jedna věc jsem já a druhá to zvíře ve mně. Bylo by báječné, kdyby se projevilo na obřím plátně. Kdyby vytvořilo něco úctyhodného, před čím by lidé stáli v šoku a zírali na překrásnou destrukci, o které se bude mluvit na věky věků. Kdybych ho dokázala přimět k takovým výkonům, klidně bych obětovala sebe samu pro tak grandiózní uměleckou podívanou.

Jaká je ale smutná pravda? Že to zvíře se projevuje v žalostně malém měřítku: v hloupých přestřelkách s Timbym, mými přáteli nebo Joem. V jejich společnosti bývám podrážděná a zaplavuje mě úzkost, o samotě zas fňukám a plácám nesmysly. Cha! Že jste rádi, že teď sedíte pěkně daleko ode mě, za zamčenými dveřmi a zataženými závěsy. Ale no tak. Nejsem tak hrozná, to jen teď všechno zveličuju, tak špatné to se mnou není.

A tak dnešek začal – jakmile jsem odhrnula příkrývku. *Cvak. Cvak. Cvak.* Zvuk drápků na parketách odezněl, když se Jojo zastavil před dveřmi ložnice. Otrocky vyčkával na mou pozornost. Čím to, že když vstává Joe, tak si to k němu Jojo nikdy nenamíří? Jak dokáže Jojo na druhé straně dveří uhádnout, že jsem to já, a ne Joe? Jeho cvičitel nám onehdy poskytl znepokojivé vysvětlení. Prý je to můj pach, co Joja upoutal. Vzhledem k tomu, že v něm blažený pocit vyvolává odér à la chciplý tuleň vyvržený na pláž, je nasnadě otázka: Můžu si už jít lehnout? Ne, tohle dneska neudělám. Dneska ne.

Zpět k Sydney Madsenové. A pěkně bez okolků.

Když jsme se s Joem před deseti lety přestěhovali z New Yorku do Seattlu, hodlali jsme založit rodinu. *Poníci a kšandy* slupli beze zbytku posledních pět let mého života. Kamkoli jsem se podívala, viděla jsem *Poníky a kšandy* – trička, samolepky na auto, podložky pod myš. Samé „Jsem jako Vivian“, „Jsem jako Dot“. Však víte, o čem mluvím. Už je to nějakou dobu, ale klidně si běžte osvěžit paměť do nejbližšího výprodeje.

Joe je lékař, konkrétně chirurg ruky. Stal se legendou ve svém oboru poté, co dal do kupy ruku toho rozehrávače, co se mu palec ohnul opačným směrem, a všichni předpokládali, že už si nikdy nezahraje. Jenže rok nato se svým týmem vyhrál Super Bowl. (Nemůžu si vzpomenout na jeho jméno, ale i kdybych si vzpomněla, nemůžu vám ho sdělit, protože lékařské tajemství se vztahuje i na zvědavou manželku.)

Joeovi nabízeli práci úplně všude. Proč Seattle? Coby hodný kluk z katolické rodiny poblíž Buffala by Joe nepřenesl přes srdce, kdyby měl vychovávat děti na Manhattanu, což byla moje první volba. A tak jsme uzavřeli dohodu. Na deset let se přestěhujeme, kamkoli bude chtít, následně se na dalších deset let přesuneme zpět do New Yorku, pak zas strávíme deset let v jeho městě, potom deset let v mém – a tak se budeme přesouvat, dokud neumřeme. (Dohoda, na kterou „pozapomněl“, jak se zdá, protože už tu budeme desátým rokem a o balení nikdo ani nepípnul.)

Jak jistě každý ví, trocha selského rozumu z člověka vychovávaného v katolické víře nevyhnutelně udělá ateistu. Na některé z konferencí skeptiků (ano, během prvních let našeho vztahu jsme skutečně trávili čas třeba tím, že jsme jeli do Filadelfie, abychom si poslechli debatu Penna Jilletta s rabínem! Ach, být tak zas bezdětná... nebo radši ne) Joe jednou zaslechl, že Seattle má ze všech amerických měst nejmenší podíl věřících. Takže jsme se stěhovali do Seattlu.

Členka výboru Lékařů bez hranic pro nás uspořádala uvítací večírek. Vplula jsem do jejího sídla u Washingtonova jezera plného moderního umění a budoucích přátel jako ryba do vody. Vždycky jsem byla oblíbená. Dobře, přiznávám, lidi mě zbožňovali. Nevím proč. Navzdory mé hanebné povaze to tak prostě je. Joe spatřuje příčinu v tom, že ze všech žen, které kdy poznal, jsem byla tou nejchlapštější, ale i tak sexy a bez jakékoli emoční membrány. (Lichotník!) Procházela jsem místnostmi, poznávala řadu žen, které působily stejně slušně a přátelsky. Znáte to, potkáte jednu, která vám řekne, že má ráda výlety do přírody, a vy opáčíte: „Zrovna jsem mluvila s někým, kdo se chystá deset dní sjíždět na raftech řeku Snake, určitě byste si rozuměly!“ a ona na to: „To jsem byla já.“

Co na to říct? Nemám paměť na obličeje. Ani na jména. Čísla. Časy. Data.

Celý večírek mi splynul v jeden dlouhý rozhovor s jedinou ženou, která se nemůže dočkat, až mi ukáže místní netradiční obchody, další italskou restauraci ve čtvrti Pioneer Square, která patří otci Maria

Bataliho, dalšího nejlepšího zubaře ve městě, který má na stropě v ordinaci malbu ze třípytek s vyobrazením tygra, co skáče padákem; a nakonec mi ještě půjčí svou uklízečku. Jedna z nich, Sydney Madsenová, mě pozvala na oběd další den do restaurace Tamarind Tree v Mezinárodní čtvrti.

(Joe vymyslel něco, čemu říká „časopisový test“. Jde o to, jak reagujete, když v poštovní schránce najdete časopis. Okamžitě víte, jestli máte radost, nebo pocítujete spíše zklamání z toho, že daný časopis vidíte. I proto neodebírám *New Yorker*, ale *Us Weekly*.) Sydney Madsenová se pro mě stala lidským ekvivalentem týdeníku věnovaného tinnitu.

Během našeho prvního oběda pečlivě zvažovala každé slovo, prohlížela si mě s ohromnou upřímností, potom co si všimla drobné skvrnky na vidličce, se velmi snažila nebýt nepřijemná na číšníka, když si říkala o jinou. Přinesla si svůj vlastní čajový pytlík a objednala si horkou vodu, řekla, že nemá moc hlad, tak co kdybych se s ní podělila o svůj salát se zelenou papájou, řekla, že *Poniky a kšandy* nikdy neviděla, ale že si v knihovně zamluví DVD.

Už se vám před očima rýsuje obraz škrobené nudy, sobecké omezenosti a škulmílské podlézavosti? Vidlička se zaschlou kapkou vody nikdy nikoho nezabila! Co kdyby sis to DVD raději *koupila*? V restauraci se objednává a jí jídlo z lístku, jinak by zkrachovaly! A nejhorší na tom bylo, že Sydney Madsenová je klidná a vážná, bez špetky smyslu pro humor a mluví... hodně... pomalu ... jako... by... každá... její... banalita... byla ... skvostná ... perla.

Šokovalo mě to! Tohle holkám New York dělá – dává jim falešnou představu o tom, že svět je plný zajímavých lidí. Nebo aspoň šílených, ale zajímavě šílených.

V jednu chvíli dosáhlo mé utrpení takové míry, že jsem se na židli šíleně kroutila, až se mě Sydney zeptala, jestli si nepotřebuji odskočit přepudrovat nos. (Přepudrovat nos? Přepudrovat nos?! Zabijte ji někdo!) Ale nejhorší bylo, že všechny ty ženy, kterým jsem s radostí odkývala pozvání na výlety a nákupy – to nebylo několik různých

žen. Všechny byly Sydney Madsenová. Zatracená mlha! Dalo mi ne-skutečnou práci vykroutit se z plejády dalších pozvánek: víkend u ní na chatě na Vashonově ostrově, setkání s něčí manželkou tuhle, s dramatikem tamhle.

Běžela jsem domů a na Joea to všechno vyklopila.

Joe: Vůči člověku, který tak dychtí po novém příteli, bys měla být podezřívavá. Pravděpodobně to znamená, že žádné nemá.

Já: A proto tě miluju, Joe. Vždycky to tak jednoduše shrneš. (Joe Shrnovač. Nelze ho nemilovat.)

Odpusťte mi litanii na Sydney Madsenovou. Chtěla jsem tím říct tohle: už deset let se jí nedokážu zbavit. Je to kamarádka, kterou nemám ráda. Kamarádka, o které ani nevím, kde pracuje, protože stav otupělosti mi během prvního setkání zabránil se zeptat, a teď už by to ode mě bylo nezdvořilé (protože nezdvořilá teda nejsem). Kamarádka, na kterou nemůžu být dostatečně hnusná (protože hnusná na lidi teda nejsem), aby jí to konečně došlo. Kamarádka, které sotva na něco kývnu, ale ona mě pořád pronásleduje. Je jako ALS: nemůžete ji vyléčit, můžete se jen potýkat se symptomy.

A dnes už obědu zvoní hrana.

Však já vím, že oběd s nudným člověkem tíží na srdci jen zhýčkaného člověka. Když říkám, že mě něco tíží, nemyslím tím Sydney Madsenovou.

Jojo si klusá ulicí jako nějaký belltownský aristokrat. Ach Jojo, ty slepě oddané, pošetilé stvoření s nevyčerpatelným elánem, kterému s každým poskokem plesknou uši. Jak dojemné je, že jsi tak pyšný na to, že tě beru na procházku já, tvá nesmrtelná bohyně. Kdybys tak věděl...

Stejně je to deprimující pohled. Se začátkem měsíce přibyli noví lidé s modrými visačkami zaměstnance (poskoka) Amazonu. Každý den se vynoří po tisících ze svých podkrovních bytů do mé čtvrti, hlavu zabořenou do svých mobilních zařízení, od kterých nezvládnou.

(Pracují pro Amazon, takže je jasné, že nemají duši. Otázkou zůstává, co z ní zbylo?) Až se mi z té scenerie začíná stýskat po dnech, kdy se po Třetí avenú rozléhaly jen mé kroky, kdy výlohy zely prázdnotou, nebo kdy maximálně tak jeden závislák řval, že „takhle se píše Amerika“!

Před naším domem stál u své popelnice na kolečkách Dennis a doplňoval sáčky na psí hovínka. „Dobré ráno vám oběma!“

„Dobré ráno, Dennisi!“ Obvykle kolem něj prosvištím, ale tentokrát jsem se zastavila, podívala se mu do očí a zeptala se. „Jak se dneska máte?“

„Ále, nemůžu si stěžovat,“ řekl. „Co vy?“

„Stěžovat bych si mohla, ale nebudu.“

Dennis se zachechtal.

Pro dnešek už kladná bilance.

Otevřela jsem dveře bytu. Zůstanu stát v chodbě: Joe obličejem dolů na jídelním stole, čelo připlácnuté na novinách a paže roztažené, jako by ho někdo prohledával.

Byl to znepokojivý obraz, obraz jednoznačné prohry, to poslední, co bych si s Joem spojila...

Klik.

Dveře se zavřely. Odepla jsem Jojovi vodítko. Jen co jsem se narovnála, můj sklíčžený muž zmizel ve své pracovně. Ať se dělo cokoli, nechtěl o tom mluvit.

A co já na to? To mi vyhovuje!

Jojo se rozběhl ke své misce jako chrt na závodech, zadní nohy přeskakovaly před přední. Pak si ale uvědomil, že to jsou stejné granule, co tam ležely i před procházkou, a zmocnil se ho pocit zmatení a zrady. Ukročil a zíral na skvrnu na podlaze.

Od Timbyho jsem zaslechla cvaknutí vypínače. Vzhůru ještě před budíkem, díkybohu. Vešla jsem k němu do koupelny a viděla ho stát v pyžamu na stoličce.

„Dobré ráno, zlatíčko. No ne, ty už jsi vzhůru!“

Se všim přestal. „Můžu si dát k snídani slaninu?“

Z Timbyho obličej v zrcadle bylo jasné, že čeká, až odejdu. Sklopila jsem zrak. Rychlý pistolník McGraw vyhrál. Než jsem se stihla pořádně podívat, s čím si to tam hraje, shodil to do umyvadla. Nezaměnitelné klapnutí lehké umělé hmoty – Sephora 200!

Byla to jen a jen moje vina. Santa dal do Timbyho punčochy kosmetickou sadu. Koupila jsem si tak víc času v Nordstromu – nechala jsem Timbyho, aby si prohlédl oddělení kosmetiky. Místní mladé prodavačky si ho zamilovaly pro jemnou povahu, buclaté tělíčko a pisklavý hlásek. Netrvalo dlouho a už ho líčily. Nevím, jestli se mu víc líbila líčidla, nebo pozornost houfu blondýnek. Jen tak z legrace jsem popadla sadu velkou jako menší knížka, která po otevření odhalila šest různých vaniček s make-upem (!) a dvě stě (!) odstínů očních stínů, lesků na rty, tvářenek a bůhví čeho ještě. Kdokoli vymyslel způsob, kterým se dá tolik věcí narvat do tak malého prostoru, by měl pracovat v NASA. Pokud ji ještě nezavřeli.

„Do školy namalovaný nepůjdeš,“ upozornila jsem ho.

„Já vím, mami.“ Povzdech a dramatické svěšení ramen by se uplatnilo i ve filmech od Disneyho. Ale jak říkám, moje vina, já dovolila, aby tahle záliba zapustila kořeny. Po škole budeme skládat puzzle!

Vyšla jsem ven z Timbyho pokoje. Jojo, který do té doby postával úzkostlivě venku, se s úlevou zavrtěl, když zjistil, že ještě pořád existuju. Věděl, že teď půjdu do kuchyně udělat snídani, a snažil se mě předběhnout ke své misce. Tentokrát i něco ujedl, ale pořád po mně jedním okem pokukoval.

Joe se vrátil a uvařil si čaj.

„Jak je?“ zeptala jsem se.

„Tobě to sluší,“ odpověděl.

Abych byla věrná svému plánu pro dnešní den, vysprchovala jsem se a oblékla si šaty a nazula oxfordky. Kdybyste nahlédli do mé skříně, měli byste před sebou ženu s velmi specifickým vkusem. Šaty z Francie a Belgie; ze kterých jsem musela cenovky odtrhnout, než jsem dora-

zila domů, protože jinak by Joea trefilo; a každý typ nízkých černých bot... opět bude lepší, když nezmíníme cenu. Mám si je koupit? Ano. Mám si je nazout? Odpověď po většinu dní: moc pracné.

„Dneska přijde Olivia,“ řekla jsem a mrkla na něj a už jsem na jazyku cítila několik druhů vín a rigatoni, jak je umí jen v Tavatě.

„Co kdyby vzala Timbyho na procházku a my měli trochu času jen pro sebe?“ prohlásil, chytil mě okolo pasu a přitáhl k sobě, jako bychom nebyli pár padesátníků.

Víte, komu závidím? Lesbám. Proč? Chladná lesbická postel. Lesbické páry prý po počáteční fázi vášnivého sexu s milováním přestávají nadobro. To dává smysl. Poté, co mají ženy děti, tráví čas jinak než sexem. Pro ten už neexistuje žádná biologická potřeba. Naše mozky to vědí, naše těla to vědí. Kdo si přijde přitažlivý, když přijdou na řadu mateřské galeje, břišní pneumatiky a svěšené zadky středního věku? Která z nás by pak chtěla být viděna nahá? Natož aby nám někdo osahával prsa, která jsou povislá jako pytle mouky, nebo hladil houbovité břicho s povrchem chlebovníku?

No já, kdo jiný! Nechci, aby mě vyměnil za novější model.

„Tak tedy jen my dva,“ řekla jsem Joeovi.

„Mami, tohle je rozbitý.“ Timby sem nakráčel se svým ukulele a pohodil ho na linku. Nebezpečně blízko koše. „Vůbec to nehraje, jak má.“

„A co bychom s tím podle tebe měli dělat?“ zeptala jsem se. Prakticky jsem ho vyzvala, aby navrhl, že koupíme nové.

Joe vzal ukulele do ruky a zabrnkal. „Je trochu rozladěné, nic víc.“ Začal ladit jednotlivé struny.

„No tedy,“ podivila jsem se. „Odkdy umíš naladit ukulele?“

„Jsem mužem mnoha tajemství,“ řekl Joe a harmonicky brnkl na nástroj.

Hltali jsme slaninu a francouzský toast a pili smoothie. Timby byl zabraný do dvojitého vydání komiksů s Archiem. Mise Úsměv na rtech pokračuje.

Před dvěma lety, když jsem se tvářila jako mučedník, že musím

každý den dělat snídani, řekl Joe: „Já za tenhle cirkus platím. Mohla bys, prosím, slézt ze svého kříže a připravit snídani, aniž bys neustále vzdychala?“

Vím, co si myslíte: Pitomec! Sexistický tyran! Ale něco na tom, co říkal Joe, bylo. Mnoho žen by pro hadříky z Antverp podstoupilo horší věci. Od té doby to byla služba s úsměvem. To se tak stává, když víte, že nemáte žádné eso v rukávu.

Joe ukázal Timbymu článek v novinách. „Bude tu zas Pinball Expo. Zajdeme?“

„Myslíš, že už stihli opravit automat s Evelem Knievelem?“

„Rozhodně ne,“ odpověděl Joe.

Podala jsem mu báseň, kterou jsem si vytiskla a opatřila velkým množstvím poznámek.

„Tak kdo mi pomůže?“ zeptala jsem se.

Timby ani nevzhlédl od *Archieho*.

Joe si ode mě papír vzal: „Á, Robert Lowell.“

Robert Lowell
Jako ten tchoř

8:30,
čtvrtek,
Cola, 8. říjen

Pro Elizabeth Bishopovou

Poustevnice na ostrově Nautilus
přes zimu pořád žije ve (spartánské) chalupě
po předcích. Její ovce se pořád pasou
na útesu. Její syn je biskupem.
Její statkář je starostou naší tlupě.
Ona už ve svých letech vyhlíží tupě.

prostý přísný, až tvrdý způsob
života; starořecká Sparta

JEJÍ

Po soukromí
hierarchickém prahne
jak ve století královny Viktorie.
Všechno skupuje,
co ve výhledu jí stojí,
a pak to uvadat sleduje.

vykreslení života v přímořské
vesnici v babím létě – pomalu
nastává zima

Na tomto období se mi něco nezdá –
náš letní milionář, který vypadal
jak chodící reklama na šťastného dobrodruha,
je pryč. Jeho přepychovou jachtu
vydražili lovci humrů.
Obec Blue Hill pokrývá rudá.

NÁŠ

A (naše) ševcovství už zahalil
útlocitný majitel do barev podzimu.
Oranžový plovák do rybářských sítí vpletený,

oranžová – na lavici i na šídlu.

Žel peněz v řemeslu moc není,
už by se radši oženil.

*nástroj k vypichování
otvorů pro šití (v kůži)*

O jedné temné noci

můj Ford Tudor usedl až na kopci nahoře,

MŮJ

kde sledoval jsem auta milenců s vypnutým motorem.

Ta u sebe ležela, až se dotýkaly dveře,

kde se náhrobky sklánějí nad městem.

Smršť cítím ve své duši.

Z rádia někdo mečí

„love, o careless love...“. Cítím,

jak můj chorobný duch uvnitř všechno rozechvěl pláčem,

snad jako bych ho škrtil chtěl.

Já sám peklo jsem.

Krom sebe nikoho nevidím –

× než tchoře ve svitu měsíce,

co započali honbu za kouskem jídla: živoucí

průvod – měsícem roztančené oči do ruda běží

a bílé pruhy se mihotají Hlavní ulicí

pod troudovitou stožárovitou věží

kostela Nejsvětější Trojice.

*pevný sloup, tyč,
k upevnění ve výši,
jako stěžň na lodi*

Na nejvyšším stupínku

našeho zadního schodiště stojím a nasávám teplý vzduch.

Cpe se tchoří matka s četou mladých obsahem popelnice.

Svou hlavu zanořila do kelímku

od zakysané smetany. Napřímí se

a nebude mít strach.

vojenská jednotka

JÁ → NAŠE?

Zpaměti jsem začala: „Poustevnice na ostrově Nautilus, přes zimu pořád žije ve spartánské chalupě po předcích. Její ovce se pořád pasou na útesu. Její syn je biskupem. Její statkář starostou –“

„Její statkář je starostou,“ skočil mi do řeči Joe.

„Sakra. Její statkář je starostou.“

„Mami!“

„Pššt!“ sykla jsem na Timbyho a pokračovala se zavřenýma očima.

„Po soukromí hierarchickém prahne jak ve století královny Viktorie. Všechno skupuje, co ve výhledu jí stojí, a pak to uvadat sleduje. Na tomto období se mi něco nezdá – náš letní milionář, který vypadal jak chodící reklama na šťastného dobrodruha –“

„Maminko, podívej na Joja. Vidiš, jak má bradu položenou na tlapkách?“

Jojo se usadil na svou růžovou deku tak, aby byl první u jakéhokoli spadlého kousku jídla, a elegantně překřížil přední packy.

„Jééé,“ vypadlo ze mě.

„Můžu si půjčit tvůj telefon?“ zeptal se Timby.

„Jen si dál užívej psího miláčka,“ odvětila jsem. „Nemusíš se hned přesunout k těm elektronickým.“

„Co dělá maminka, je opravdu skvělé,“ řekl Joe Timbymu. „Pořád se něco učí.“

„Učí a zapomíná,“ dodala jsem. „Ale děkuji.“

Poslal mi pusu.

A já jela dál. „Jeho přepychovou jachtu vydražili lovci humrů –“

„Jojo je náš miláček, že jo?“ zeptal se Timby.

„To víš, že je.“ Zjednodušené, ale pravda. Jojo je ten nejroztomilejší pes na světě, částečně bostonský teriér, částečně mops a částečně ještě něco... bílo-hnědý žíhaný pejsek s černým flíčkem přes oko a netopýříma ušima, rozpláclým čumákem a zakrouceným ocasem. Ještě před invazí zaměstnanců Amazonu do naší čtvrti, tedy v době, kdy jsem se ulicí procházela sama mezi prostitutkami, poznamenala jedna z nich: „Kdyby měla Barbie pitbula, takhle nějak by vypadal.“

„Tatí,“ řekl Timby. „Ty nemáš Joja rád?“

Joe se podíval na Joja a přemýšlel nad otázkou, kterou mu Timby položil. (A znovu vidíme, proč je Joe lepší než já: myslí dříve, než mluví.)

„Je trochu divnej,“ řekl Joe a vrátil se zase k básni.

Timbymu spadla vidlička a mně zase čelist.

„Divnej?!“ křičel Timby.

Joe na něj pohlédl. „Jo. Co je?“

„Tati! Jak tohle můžeš vůbec říct?“

„Podívej. Celý den jenom takhle sedí a tváří se zasmušile,“ odpověděl na to Joe. „Když přijdeme domů, ani nás nepřivítá. Když jsme tady, tak jenom spí, čeká, až nám upadne jídlo, nebo zírá na dveře, jako by měl migrénu.“

Mně i Timbymu došla slova.

„Je mi jasné, co on dostává od nás,“ pokračoval Joe. „Ale už mi není jasné, co dostáváme my od něj.“

Timby vyskočil ze židle a položil se na Joja, jako by se ho snažil obejmout. „Ach, Jojo! Já tě miluju!“

„Jen pokračuj,“ přešel Joe k básni. „Jde ti to moc dobře. „Na tomto období se mi něco nezdá...“

„Na tomto období se mi něco nezdá,“ řekla jsem. „„Náš letní milionář, který vypadal jak chodící reklama na šťastného dobrodruha –“ a pak jsem houkla na Timbyho. „Vstávat, běž se připravit.“

„Pojedeme autem, nebo mě doprovodíš pěšky?“

„Autem. V půl deváté mám Alonza.“

V reakci na dojedenu snídani vstal Jojo ze svého pelíšku. S Joem jsme pozorovali, jak šel ke dveřím a zíral na ně.

„Neuvědomil jsem si, že jsem řekl něco špatného,“ řekl Joe. „„Na tomto období se mi něco nezdá...“

Na lidech se jednoduše pozná, že chodili na katolickou střední, prostě podle toho, jak zareagují, když projíždí městskou částí Královny Anny a zahlédnou školu Roberta Galera. Já do katolické školy nechodila, takže vidím jen majestátní cihlovou budovu s obrovským zarovnaným hřištěm a nečekaně bombastickým výhledem na Pugeťův záliv. Joe ale do katolické školy chodil, takže při pohledu na ni zbledne a vzpomíná na časy, kdy ho řádové sestry sekaly přes ruce pravitkem, kdy mu kněží vyhrožovali božím hněvem, a na šikanu, jejíž původci se potloukali po školních chodbách bez dozoru.

Než jsme zajeli ke škole, kde jsem měla Timbyho vysadit, jsem dvakrát bezchybně odrecitovala básně a začala jsem znovu – do třetice všeho dobrého. „O jedné temné noci můj Ford Tudor usedl až na kopci nahore...“

Ze zadního sedadla se ozývalo leda tak hrozivé ticho. „Haló, tam vzadu,“ odpověděla jsem mu. „Dáváš vůbec pozor?“

„Jó, pomatuješ si to výborně, mami.“

„Pamatuješ. Pomatovat zní jako pomatený.“ Ve zpětném zrcátku jsem Timbyho neviděla. Trochu jsem ho tedy pootočila, abych Timbyho viděla. Nad něčím se hrbil. „Co tam děláš?“

„Nic.“ A zas to známé klapnutí umělé hmoty.

„Hele! Žádné šminky!“

„Tak proč mi to dal Santa do punčochy?“

Otočila jsem se, ale Timby už vystoupil a zabouchl za sebou dveře. Svezla jsem se zpět do sedadla a on už vyšlapával schody ke vchodu. V odrazu hlavních dveří jsem viděla, že si Timby na víčka napatlal tvářenku. Stáhla jsem okénko.

„Plížile jeden, pojd' sem!“

Auto za mnou zatroubilo. No co. Teď ho má na starost škola.

A tak jsem za skřípění kol vyjela do Galerovy ulice vstříc sedmi bezdětným hodinám. Ať spustí bendžo a doprovází můj úprk.

Já sám peklo jsem. Krom sebe nikoho nevidím – než tchoře ve svitu měsíce, co započali honbu za kouskem jídla: živoucí průvod – měsícem roztančené oči do ruda běží a bílé pruhy se mihotají Hlavní ulicí pod troudovitou stožárovitou věží kostela Nejsvětější Trojice. Na nejvyšším stupínku našeho zadního schodiště stojím a nasávám teplý vzduch. Cpe se tchoří matka s četou mladých obsahem popelnice. Svou hlavu zanořila do kelímku od zakysané smetany. Napřímí se a nebude mít strach.“

Zvládla jsem to skvěle, do poslední slabiky!

Alonzo mi podal ruku. „Gratuluji.“

Znáte ten pocit, když se vám mozek promění na kaši? Jak to celé začne, když otěhotníte? Smějete se tomu, bez přestání se díváte a tajně se káráte: „Mám hormony na mozku!“ Pak porodíte a mozek pořád v nedohlednu. Ale kojíte, takže se tomu jenom smějete, jako byste byla členem nějakého exkluzivního spolku. „Mám mlíko na mozku!“ Ale pak přestanete kojít a dopadne na vás ta hrozná pravda: váš mozek se už nikdy nevrátí. Vyměnila jste slovní zásobu, paměť a bystrost za mateřství. Však to znáte, načala jste větu, víte, kam zhruba směřujete, a vtom si uvědomíte, že na konci budete muset použít slovo, které si zaboha nedokážete vybavit, ale už jste jednou začala, a tak mluvíte a mluvíte, až zmlknete, protože jste na konci, ale slovo nikde. A ani to není žádné obtížné slovo, kvůli kterému byste musela být výjimečně sečtělá, jako třeba „polemika“ nebo „šibolet“, ale spíš něco obvyčejnějšího jako „výjimečný“, tak prostě řeknete jen „skvělý“.

A tím se i přidáte do klubu troubů, co všechno charakterizují jako „skvělé“.

To mi nahnal pořádný strach. Měla jsem sepsat své paměti. Ano, většinu tvořily ilustrace. S těmi nebyl problém. Ale u slov šlo do tuhého. V knize jsem nemohla jen tak žvanit, jak to obvykle dělám. Úspornost především. A k ní jsem měla vzhledem k výše popsanému stavu svého mozku daleko.

Napadlo mě, že bych svůj nástroj mohla tříbit tím, že se budu učit nazpaměť básně. Moje máma byla herečka a před spaním recitovala shakespearovské monology. Byla skvělá. (A je to tady! „Skvělá“! Kdyby na tom můj mozek nebyl tak špatně, mohla jsem říct: „A to je nejen důkaz toho, jak byla disciplinovaná a jakého vzdělání se jí dostalo, ale i předzvěst toho, co si na ní osud přichystal.“) A tak jsem udělala to, co kdokoli jiný. Zavolala jsem na Washingtonskou univerzitu a zeptala se na jejich nejlepšího učitele poezie.

Už zhruba rok jsem se tedy setkávala s Alonzem Wrennem. Každé čtvrtční ráno mi poskytoval soukromé hodiny v Lole. Zadá mi báseň, já ji zpaměti zarecituji a konverzace se pak ubírá, kudy se jí zlíbí. Platím mu padesát dolarů a snídani. Alonzo by sice kupoval snídani mně, až tak miluje poezii, ale moje vůle je silnější, takže mu nezbyde než s ušlechtilostí básníka přijmout pozvání a uhlazenou bankovku.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Alonzo.

Byl urostlý, mladší než já a přes přehnaně milý obličej mu povlávaly rozčuchané popelavé vlasy. Vždycky přišel v obleku, v létě lněném, v zimě vlněném. Dnešní variantou byl lesklý, čokoládově hnědý vintage oděv s košilí barvy pergamenu, moaré kravatou a naškrobeným bílým kapesníkem u saka. (Joa máma nutila nosit oblek a kravatu k zubaři, aby projevil „úctu k jeho profesi“. Při představě malého Joes, který sedí v zubařském křesle v kravatě, se do něj znovu zamilovávám.)

„Mohli bychom začít s tím, co se v té básni přesně děje?“ zeptala jsem se Alonza. „Na začátku... Jak přesně zní ten pojem? Poetický objekt?“

„Lyrický subjekt.“

„Lyrický subjekt!“ došlo mi. „Měl bys tak nazvat svou autobiografii.“

„Na tu možná raději využiju ‚poetický objekt‘.“

Rozložila jsem před sebe opoznámkovanou báseň a pustila se do toho. „Na začátku lyrický subjekt vykresluje poustevnici, která žije ve staré chalupě po předcích na letním ostrově po celý rok. Představuju si Maine.“

Alonzo pokývl na znamení souhlasu.

„Její statkář,“ pokračovala jsem. „To má být její manžel?“

„Spíš někdo, koho zaměstnává a kdo se stará o její půdu.“

„Jako jsi ty mým básníkem.“

„Jako jsem já tvým básníkem.“

„Je tam hodně oranžové,“ řekla jsem. „Ale i červené. A ten ostrov je v překladu ‚Modrý vrch‘, který pokrývá rudá. A červenou zmiňuje i později, jak se lesknou tchořům oči. Není ti toho ševce taky tak líto? Nemáš chuť tam zajet a rychle si u něj něco koupit? Nebo ho aspoň dát dohromady s tou poustevnicí?“

„No, když to říkáš,“ smál se Alonzo.

„A pak básník vyjde ze stínů. Do té doby mluví o tom, co je ‚naše‘, najednou mluví v první osobě. Teď nevím, tak je to básník, vypravěč, nebo právě ten lyrický subjekt?“

„Klidně vypravěč,“ Alonzo na to.

„Takže vypravěč se objeví. A vyvedlo mě z míry, když na mě po všech těch popisných momentech hodil tíhu prohlášení: ‚Smršť cítím ve své duši.‘“

„Co víš o Robertu Lowellovi?“

„Jen to, co se mi o něm chystáš povědět, nic víc.“

Přinesli nám jídlo. Alonzo si vždy objednává Tomovu velkou snídani. Je v ní chobotnice a slanina. A já si zas vždycky dávám míchané bílky s ovocem. Bože, jak je mi ze sebe smutno.

„Můžu ti ujíst slaninu?“ zeptala jsem se.

„Robert Lowell se narodil do rodiny tzv. ‚bostonských bráhmanů,‘“

vysvětloval Alonzo, zatímco pokládal tlusté plátky na talířek vedle. „Po celý svůj život bojoval s duševní chorobou a stále se vracel do ústavů pro choromyslné.“

„No jo!“ Vtom jsem dostala nápad. Zamávala jsem na servírku. „Prosím vás, jak prodáváte ty sušenky a mentolky a česnekovou pomazánku? Mohla byste mi z nich vyrobit dárkový koš?“

Pro Sydney Madsenovou. Jeden z jejích dalších strašáků – vždycky pro mě měla nějakou pozornost. A protože dneska bude všechno jinak, taky jí něco přinesu.

Alonzo pokračoval. „Básník John Berryman poznamenal, že ‚Jako ten tchoř‘ vyobrazuje moment, ve kterém si lyrický subjekt –“

„Lyrický subjekt?“ Musela jsem se už smát. „Tady nejsi na fakultě. Jen to řekni: Robert Lowell.“

„Ve kterém si Robert Lowell uvědomí, že brzy upadne do deprese, se kterou bude opět hospitalizován. ‚Katatonická vize ustrnulé hrůzy‘, tak Berryman báseň nazval.“

„Já sám jsem peklo. Nikoho kolem sebe nevidím. Jen tchoře,“ řekla jsem. Něco mi sepnulo. „*Jen*. Ještě jiná báseň, kterou jsme spolu probírali, odvisela od slova ‚jen‘.“

Alonzo svařtil obočí.

„Pláž v Doveru!“ prakticky jsem to vykřikla, protože jak jsem si na to ksakru dokázala vzpomenout, když si ani nepamatuju, jaký je rok? „Pojď k oknu, noční vzduch tu sladce duje! *Jen* z dlouhé řady, pěny lunošeré...‘ A v tomhle momentu se i tahle báseň naprosto vychýlí.“

Alonzo ukázal na můj výtisk. „Můžu?“

„Jasně.“

Odtrhl roh a napsal *Jen*.

„No, podívejme se, zapisuju se do dějin!“ řekla jsem. „Využiješ to v jedné ze svých básní?“

Alonzo pozvedl záhadně obočí a vytáhl peněženku, která doslova přetékala množstvím podobných útržků. Mezi stohem kreditek jsem zahlédla modrý proužek s velkými bílými tiskacími písmeny –

„Co dělá v tvé peněžence řidičák z Louisiany?“ vyhrkla jsem, aniž jsem to předem promyslela.

„Vyrostl jsem tam,“ odvětil a podal mi průkaz s dlouhovlasou verzí sebe sama. „Jsem z New Orleans.“

Dvěma slovy: zásah, potopena.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Alonzo.

„V Louisianě jsem nikdy nebyla.“ Tak taková slova ze mě vypadla. Podivný opak odpovědi, a ještě ke všemu lež. Potřebovala jsem teď říct něco pravdivého. „S New Orleans mě nic nepojí.“

Stačilo mi slyšet se, jak to jméno vyslovuji. Vidlička mi vypadla z ruky.

Servírka zrovna přiskočila k našemu stolu s dárkovým košem velkým jako autosedačka. „Tady bude mít dneska někdo radost!“ Pak se na mě ale zadívala a dodala: „Nebo taky ne. Všechno v pořádku?“

„U mě ano,“ zdůraznil Alonzo.

„Ano, v pořádku,“ řekla jsem a na důkaz této výpovědi jsem vytáhla vidličku z vajíček a vzdorně olízla držátko.

Servírka se otočila na podpatku a odešla od nás.

„Mám dotaz,“ řekla jsem a prohledávala očima báseň. Musela jsem průběh posledních pár minut zvrátit, musí to být dobré ráno. „Stožárovitá věž. Tím se myslí zvonice?“

„Stožár je stěžeň u lodě,“ odpověděl Alonzo. „Takže jde pravděpodobně –“

Rozdrnčel se mi telefon. ŠKOLA ROBERTA GALERA.

„To snad ne,“ řekla jsem.

„Mluvím s Eleanor? Tady Lila z Galerovy školy. Všechno je v pořádku, Timbyho akorát bolí břicho.“

Za poslední dva týdny jsem ho už třikrát musela vyzvednout dřív! A třikrát mu vůbec nic nebylo.

„Má teplotu?“ zeptala jsem se.

„To ne, ale vypadá opravdu mizerně, leží v kabinetě.“

„Prosím, vzkažte mu, aby s tím přestal a vrátil se zpátky do třídy.“

„Ehm,“ začala Lila. „Ale pokud je nemocný..“

„Přesně to vám říkám –“ Z toho se jen tak nevykrotím. „Dobrá, přijedu.“ Pomalu jsem vyklouzla z lavice. „Dítě jedno! Ukážu mu strach v hrsti prachu.“

Alonzovi jsem dala sbohem, popadla dárkový koš a zmizela. Když jsem otvírala dveře, ohlédla jsem se. Drahý Alonzo vypadal ještě sklíčeněji než já, že naše hodina poezie musela tak najednou skončit.

Stoupala jsem po schodišti s hustým sloupovým do impozantního foyer Školy Roberta Galera. Bylo tam temno a chladno jako v katedrále. Zarámované fotografie vyprávěly příběh budovy, která nejdříve sloužila jako domov pro problémové dívky, posléze jako rezidence jedné (!) rodiny. Dnes je z ní nezřízeně drahá soukromá škola.

Povím vám trochu o celé rekonstrukci budovy. Na podlaze je do parket zdobným písmem vysázen nápis s datací 1906: PROSTORNÁ BRÁNA A ŠIROKÁ CESTA VEDE DO ZÁHUBY A KDEKDO TUDY KRÁČÍ. TĚSNÁ BRÁNA A ÚZKÁ CESTA VŠAK VEDE K ŽIVOTU A MÁLOKDO JI NACHÁZÍ. Aby mohly být vzory na sádrovém štku tak spleťtí, bylo zapotřebí vyrobit sto padesát forem z pryže. Na vitráže byl použit alabastr z Colorada, tenký jako list papíru. Až z italské Raveny sem musel přiletět sedmdesátiletý mistr, aby sestavil mozaiku Krista, který učí děti modlitbám. Když v roce 2012 počaly restaurátorské práce, záhadou číslo jedna bylo, kam se poděl mosazný lustr ve slohu art deco zachycený na ranných fotografiích. Našli ho až chlápci, co ve sklepeš vypalovali ostružiní. Přitáhli tam v provazech obří prasata se zavázanýma očima, aby se k lustru prožvýkala, a vysvobodila ho tak ze spárů ostružiní.

Jak bych tohle mohla vůbec vědět? Onen elegantní architekt, který měl rekonstrukci na svědomí, tudy provázel skupinu, zrovna když jsem vcházela.

A ještě něco jiného mě na cestě do ředitelny zastavilo: „Eleanor!“

Otočila jsem se. Na tento měsíc se místní sborovna změnila v aukční ústřednu, kterou se míhala spousta rodičů-dobrovolníků.

„Přesně vás tady teď potřebujeme!“ špitl ženský hlas, nějaká mladá matka.

„Mě?“ na nic víc jsem se nezmohla, jen jsem němě pohybovala ústy a zmateně na sebe ukázala.

„Ano, vás!“ řekla zas jiná mladá matka, jako bych byla nechápavá nána. „Potřebujeme se na něco zeptat.“

Jako čerstvou absolventku vysoké školy by mě nikdy nenapadlo, že se dá nepracovat. Proto přece ženy chodily na univerzitu: aby získaly práci. A práci jsme si sehnaly. A byly jsme v ní zatraceně dobré, ano, ano, děkuji. Alespoň dokud jsme si neuvědomily, jak ten čas letí a že nám tikají hodiny. Úkol číslo jedna: otěhotnět. U mě už to bylo na hraně (nepochybně i proto, že katolík Joe, nejstarší ze sedmi dětí, sám nikam nespěchal, protože za svůj život se uplakánků napřebaloval dost). Pak se narodil Timby a já se přidala k epidemii vyčerpaných čtyřicátnic připoutaných k dětským hřištím, zhroutených na pružinové berušce, které nevědomky pojídaly křupky, co původně sbalily dětem k svačince. Na sobě pořád elastické těhotenské džíny (i dva roky po porodu) a dobrých deset centimetrů neobarvených „kořínků“. (Proč bychom ještě měly vypadat dobře? Vždyť už dítě máme!)

Pohled na nás byl asi tak úděsný, že si celá další generace vysokoškolsky vzdělaných žen řekla: „Cokoliv, jen ne tohle!“ Opustily nadobro svá pracovní místa, aby stihly rodit děti ještě před třicátkou. Přinejmenším když se tak koukám na matky z Galerovky, vypadá to tak.

Doufám, že si zvolily dobře a jsou spokojené.

Vkročila jsem do sborovny obehnané zkosenými okny s výhledem na hřiště a na Elliottův záliv. Stůl z masivu (vyrobili ho ze středu javoru, co rostl na místním pozemku, nebo podobný módní blábol ten architekt před chvílí prohlásil) se ztrácel pod hordami krabic a stohů složek. Proklestila jsem si cestu horami lepenkových krabic, které mi

sahaly až k pasu a z nichž jako rudé jazyky vyčuhovala školní trička. Produktivita a cílevědomost v místnosti by se daly krájet.

„Kde jste? Kde jste? Kde jste?“ mumlala si mladá matka.

„Tady?“ ozvala jsem se.

„Nejdříve musíte najít číslo dané položky a pak jej propojit s příslušným jménem,“ řekla zas jiná mladá matka.

Jednou jsem byla v Japonsku a průvodkyně nám tvrdila, že Japoncům připadáme my Američani všichni stejní. A já si pomyslela, no, jasně, to říkáte jen proto, že to o vás říkáme my. Ale při pohledu na tohle seskupení mladých, rozzářených matek ve formě mi došlo, že mi Fumiko přece jen nekecela.

„My to snad nikdy...“ řekla první z mladých matek.

A mladý otec (protože v takových skupinkách je vždycky jeden otec) zdvihl složku. „Vítězství je moje!“

„A latté k tomu, latté k tomu,“ zpěvně zaštěbetala první nebo druhá nebo třetí nebo čtvrtá matka.

Zavřete tyhle rodiče do místnosti, dejte jim nějakou kancelářskou práci a nechte je bez dozoru a začnou se chovat jako nepřítelští výherci v reklamě na kasino.

„To vy jste darovala ručně namalovaný portrét ve stylu *Pontiků a kšand*, který se vydražil nejlépe,“ poznamenala jedna z nich, když konečně vzali mou přítomnost na vědomí.

„To jste byla vy?“

Okamžitě se všim přestali a jako husy ke mně natahovali krky.

„Slyšela jsem, že jste tady také studovala,“ řekla jiná a prohlížela si mě.

„Timbyho mamka,“ řekla zas jiná, zjevně odbornice.

V Seattlu mnoho hvězd nenajdete. Reputace vysloužilé ilustrátorky a lékaře týmu Seahawks ze mě a Joea dělají místní Beckhamovy.

„Já jsem jasná Vivian,“ řekla jedna.

„Tý jsi přece úplná Fern,“ opravila ji druhá.

„A na čem pracujete teď?“ zeptala se zas jiná bez rozpaků.

„Píšu své paměti,“ odpověděla jsem a cítila, jak se mi po tvářích rozlévá teplo. „Ilustrované paměti.“ Nic jim do toho nebylo, ale stejně jsem pokračovala: „Mám už od vydavatele zálohu a tak.“

Husy se tajemně usmívaly.

Na stole ležel svazek klíčů. Na každém z nich byly různobarevné umělohmotné kroužky. Těch jsem si za svůj život koupila snad stovku, ale nikdy to nedopadlo. Je vůbec možné je na klíče nasadit, aniž si ohnete nehet? V tom svazku byl ještě vějíř malých kartónků – klubových kartiček s čárovými kódy: Studio bikram jógy, *Core de Ballet*, spinning... A aby svým klíčům tato mladá matka ve formě dodala na osobitosti, připevnila na ně šňůrku s písmenky, která dohromady tvořila jméno jejího dítěte. Natočila jsem hlavu. Jakže se jmenu...?

D-E-L-P-H-I-N-E.

Ztuhla jsem.

„Juhú!“ ozvala se jedna mladá matka.

„Zapomněla jste to nacenit... kolik to dělá?“ otázala se.

„Nacenit co?“ řekla, respektive odsekla jsem.

„Svou aukční položku,“ vložila se do hovoru jiná. „Kvůli daním.“

„Aha, no, já nevím.“

„Něco tam napsat musíme,“ řekla zas ta první mladá matka.

„Šlo jen o pár hodin mého času.“ Dech se mi skoro zastavil. Proč jsem si musela těch pitomých klíčů všimnout?

„*A jakou cenu má váš čas?*“ kontroval tentokrát mladý otec.

„Myslíte doslova?“ řekla jsem. „V přepočtu na hodinu?“

Měl snad na mysli všechny ty hodiny, po které jsem se válela v posteli a zapřísahala se, že se změním? Hodiny nakupování plánovačů, které už se nikdy nedostaly ven z nákupních tašek? Hodiny brouzdání na internetu ve snaze najít kurzy duševní vyrovnanosti, do nichž jsem se zapsala, abych pak proseděla další hodiny v autě na parkovišti u různých uměleckých galerií či studií jógy a sledovala, jak se do nich hrnou odhodlaní žáci, a hned potom vyměkla a ujela? Hodiny plánování rodinných večeří, které se nakonec zvrty, takže každý strávník

hypnotizoval své větší či menší obrazovky? Hodiny plné studu, že pro nic z toho nemám omluvu?

A najednou se ozvaly pištivé hlásky.

Prvníci s motýlími křídly posetými pestrobarevnými kousky krepopého papíru obsadili trávník. Mladé matky a jeden otec se otočili zády ke mně a hověli si v přílivu bezprostřednosti a radosti svých dětí. Energie v místnosti se přeměnila z živé družnosti v tiché uctívání. Každá volba, se kterou si tyto mladé matky a jeden otec dlouze lámali hlavu – pracovat, nebo nepracovat; vdát se (nebo oženit) za mlada, nebo hledat dál; mít dítě teď, nebo se nejdříve porozhlédnout po světě –, vedla k těžkému rozhodnutí. A s každým rozhodnutím přichází i lítost. Bezesné noci, vzájemné obviňování, hádky s manželi (a jednou manželkou) a vyšinuté telefonáty s lékaři, aby vám předepsali prášky. „Katatonická vize ustrnulé hrůzy“, tak ten básník nazval chvíle existenciálních pochybností... nebo jistoty, těžko říct. Ale teď hleděli na své děti, v této chvíli si tito rodiče byli až do morku kostí jisti, že se rozhodli správně.

S dobře načasovaným zakašláním jsem vzala do ruky svazek klíčů ze stolu, co patřil jedné z mladých matek, hodila je do kabelky a zmizela.

Přesně tak. Ukradla jsem je.

Timby polehával na rozkládacím lůžku v rohu kanceláře a mému trénovanému oku už bylo jasné, že se sebou byl zatraceně spokojený.

„Vstávej,“ zavelela jsem. „Už mám těch tvých výmyslů vážně pokrč.“

Co na tom bylo špatně? Že jsem to řekla. Co na tom bylo dobře? Zjevně to byl tak protivný výlev, že Lila i další sekretářka předstíraly, že nic neslyšely. Timby se zamračil a následoval mě ven ze dveří.

Mlčela jsem celou cestu k autu. „Jedeme rovnou k doktorce. A ty by ses měl modlit, aby ti opravdu něco bylo.“

„Nemůžeme prostě jet domů?“

„Abys popijel limonádu a koukal u toho na *Pána času*? Ne. Už mě nebaví tě odměňovat za předstírání bolestí břicha. Jedeme k doktorce a pak hned zpátky do školy.“ Naklonila jsem se k němu. „A pokud se nemýlím, nastal čas na přeočkování.“

„Jsi zlá.“

Nastoupili jsme do auta.

„Co je to?“ zeptal se Timby a valil oči na dárkový koš.

„Nic pro tebe. Opovaž se na to sáhnout.“

Timby se rozbřečel. „Jsi na mě našťvaná, protože mi není dobře.“

K dětské lékárně jsme dojeli za úplného ticha. Já byla našťvaná na Timbyho i na sebe za to, že jsem našťvaná na Timbyho, pak zas na Timbyho a zase dokolečka na sebe za to, že jsem našťvaná na Timbyho.

A pak špitl. „Mám tě rád, mami.“

„Já tebe taky.“

„Timby?“ řekla sestřička. „To není moc běžné jméno.“

„Pojmenoval mě iPhone,“ zahuhlal Timby s teploměrem v puse.

„Já jsem tě pojmenovala,“ řekla jsem.

„Ne ne,“ zíral na mě.

„Ale ano,“ vrátila jsem mu to.

Během těhotenství jsme se dozvěděli, že to bude kluk. Nadšeně jsme po sobě s Joem stříleli návrhy. Jednou jsem mu poslala zprávu se jménem TIMOTHY, což automatická oprava změnila na TIMBY. Tomu nešlo odolat.

Sestřička vyndala teploměr. „Teplotu nemáš. Paní doktorka hned přijde.“

„Dobrá práce,“ prohlásila jsem, když sestřička odešla, „teď vypadám jako hrozná máma.“

„Je to pravda,“ řekl Timby. „A proč by iPhone opravil normální jméno na jiné, které nikdo nikdy neslyšel?“

„Byla to chyba,“ odpověděla jsem. „Byl to úplně první model iPhone – Ale ne!“ došlo mi. „Asi jsem dneska urazila Alonza.“

„A jak?“ Timby se tvářil roztomile, ale já věděla, že ze mě chce jen vytáhnout podrobnosti, které jednou použije proti mně.

„Ale nijak,“ zareagovala jsem.

To ten výraz na Alonzově tváři, když jsem odcházela z restaurace. Možná nebyl smutný proto, že jsem odcházela. Možná ho urazilo, že jsem ho nazvala „svým básníkem“.

Timby seskočil ze stolu a otevřel dveře.

„Kam jdeš?“ zeptala jsem se.

„Pro časopis.“ A dveře se zabouchly.

Zazvonil mi telefon. JOYCE PRIMMOVÁ. Jako vždy ve čtvrt na jedenaáct. Ztlumila jsem zvonění a jen zírala na jméno.

Znáte moje *Poníky a kšandy*. Ano, jsem to já, kdo tomu pořadu vtiskl jeho specificky násilnou retro estetiku pastelových barev. (Už dlouho